

העברה במוסד האנליטי / סוסנה הולר¹

בקהילה האנליטית אנחנו מכירים את ההעברה שמאפשרת את (ולפעמים מקשה על) העבודה הפסיכואנליטית וגם מכירים את ההעברה של עבודה, שהיא זו שמאפשרת את (או מקשה על) העבודה של האנליטיקאים ביחד.

שתי האהבות נפגשות ביחד במוסד האנליטי מאחר ואנליזנטים בוחרים הרבה פעמים ללמוד ולעבוד במוסד שבו האנליטיקאים שלהם עובדים.

ההעברה האנליטית מתרחשת באשליה מסוימת והיא האשליה של הסובייקט המונח לידע. האנליזנט, כשבא לדבר על עצמו, מניח ידע לאנליטיקאי על אודות הסימפטומים שלו. ההתקדמות באנליזה מאפשרת לו להוכיח שהידע הדרוש לו טמון בלא מודע שלו עצמו. הנחת הידע לאחר מאפשרת לאנליזנט לדבר, לחפש ולמצוא את המילים ואת הרעיונות שיוכלו לספק ידע חדש על אודות הסיבה של הסימפטום שלו.

במוסד, לעומת זאת, הידע של האנליטיקאים אינו מונח לסובייקט אותו מגלמים אלא שהוא חשוף. כלומר: אמור להיות חשוף ולפעמים הידע החשוף מהתל באשליה של הנחת הידע הנובעת מההעברה.

כאן לדעתי, מונח אחד היתרונות של חיי הקהילה שאנחנו בונים. בזה שאנו פותחים לעיני כל את האופן בו אנו לומדים, מקבלים החלטות ומוסרים הלאה את הפסיכואנליזה, מאפשרים דווקא שהקשרים האנליטיים יהיו חופשיים יותר וכאלה שמאפשרים לאנליזנטים שמתעדתים להיות אנליטיקאים לפתח סגנון אישי ויחודי.

בתוך הארגון הסיבה של כל אחד לבחור באנליזה כדרך חיים חשופה יותר וההעברה מורגשת ככזאת שאינה בלעדית לפרסונה של האנליטיקאי. בארגון יש ריבוי של פרסונות.

יש אנליטיקאי אחד ועוד אחד ועוד אחד... הריבוי הזה מלמד הרבה על הייחודיות של סיבת האיווי.

יחד עם זאת, חיי הארגון מלמדים ומגלים משהו על האסטרטגיה הטרנספרנציאלית של אנליטיקאים ואנליזנטים. השהיה ביחד מלמדת על סגנונות שונים באופן שכל אחד נושא את האהבות המופנות אליו והאהבה אשר הוא מפנה אל האחרים.

כאן אני רוצה להביא (או להזכיר, לאלה שכבר שמעו) את מה שאמר מילר ברומא, ב-2006, בנעילת הכנס של הארגון האנליטי העולמי.

¹ טקסט זה נכתב לקראת שנת הלימודים 2017 – 2018 וקריאה בסמינר VIII

הרצאתו נסבה על "אובייקטים a בהתנסות האנליטית".

מילר התייחס לחמשת האובייקטים "הטבעיים" [חשוב לשים לב למרכאות כאן] המופיעים בסמינר על המועקה: האוראלי, האנאלי, הפאלוס, הקול והמבט.

אחריהם מופיעים, החל מסמינר XI, שווי הערך לאובייקטים הטבעיים, אובייקטים וגדג'טים המונפקים ומוצעים בתרבות.

ברישום שלישי של הלוגיקה של האובייקט מופיעים כל האובייקטים פרי העידון, הסובלימציה, כגון המשתנה של מרסל דושאן. כלומר, האובייקט של היצירה שמגלם את האובייקט האבוד לעד.

בסוף מגיע מילר לאנליטיקאי כאובייקט סיבת האיווי. כלומר אובייקט סיבת האנליזה.

האנליטיקאי יכול לגלם אובייקט זה על תנאי שמתקש לדעת על האקט האנליטי.

והוא מוסיף: "עבור אנליטיקאי האנליזנטים שלו אינם היצירה שלו."

משפט זה מהווה עבורי הארה ומצפן.